

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Petry Venclové, Ph.D., a JUDr. Aleše Korejtky v právní věci

žalobce: **R. B.**
zastoupen advokátem JUDr. Martinem Týlem
sídlem AK Škroupova 561, 530 03 Pardubice

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Pardubický kraj**
Územní pracoviště v Pardubicích
se sídlem Boženy Němcové 2625, 530 02 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Pardubický kraj ze dne 22. 8. 2023, č. j. 1318443/23/2801-51521-609562,

takto

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včas podanou žalobou domáhal přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým byla zamítnuta námitka proti nesprávnému výpočtu úroku z neoprávněného jednání správce daně/nesprávně stanovené daně vyplývající z Vyrozumění o úroku z neoprávněného jednání správce daně a o úroku z

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.

nesprávně stanovené daně ze dne 19. 6. 2023, č. j. 1200374/23/2801-51521-609562. Žalobce svou žalobu odůvodnil následujícím způsobem.

2. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný úrok žalobci přiznal až ode dne náhradní lhůty splatnosti dne 26. 2. 2019, když tato lhůta je žalovaným dovozena ze zrušeného platebního výměru, resp. rozhodnutí o odvolání. Aktuální znění daňového řádu v § 254 odst. 2 písm. a) vymezuje náhradní den splatnosti jako počátek období, za které se dotčený úrok přiznává, nicméně zároveň v ustanovení § 254 odst. 2 písm. c) přiznává úrok i z uhrazené částky dle zajišťovacího příkazu. Žalovaný po svém právním hodnocení dospěl k závěru, že nárok na úrok vzniká až z uhrazené daně na základě nezákonného rozhodnutí o stanovení daně, a to nejdříve ode dne následujícího po náhradní lhůtě splatnosti, v případě žalobce tedy až od 26. 2. 2019. Žalovaný se však ve svém rozhodnutí nezabýval námitkou žalobce, že ke dni vydání vyrozumění o úroku z neoprávněného jednání správce daně již platební výměr za období listopadu 2014 neexistoval, daň tak byla stanovena konkludentně, tedy tak jak uvedl žalobce ve svém daňovém přiznání. Z toho logicky vyplývá, že nelze použít institut náhradní lhůty splatnosti, jelikož ten lze využít v situaci, kdy je správcem daně stanovena vyšší daňová povinnost. V projednávaném případě však z důvodu prekluze nebyla daň stanovena správcem daně, nejde tedy o nesprávně stanovenou daň, ale o nedobrovolnou úhradu daně na základě zajišťovacího příkazu nad rámec tvrzení žalobce, a to bez právního důvodu. Žalobce je tedy přesvědčen, že mu náleží úrok ve smyslu ustanovení § 254, stejně tak § 254 odst. 2 písm. c) v aktuálním znění daňového řádu, tedy i za období od 12. 5. 2017 do 25. 2. 2019. Daňový řád přiznává takový úrok již ke dni splatnosti nesprávně stanovené daně, v dané věci ode dne splatnosti zajišťovacího příkazu, neboť žalobce daň skutečně uhradil 7. 8. 2018, o čemž není sporu.
3. Dále je žalobce v žalobě toho názoru, že mu vzniká nárok na úrok z částky 1 346 104 Kč ve dvojnásobné výši, neboť jeho platba proběhla nikoliv dobrovolně, ale na základě zajišťovacího příkazu a ten je ve smyslu § 176 odst. 1 písmeno c) daňového řádu exekučním titulem. Žalovaný neuznal nárok žalobce na dvojnásobnou výši úroku z toho důvodu, že plnění proběhlo dobrovolně a zajišťovací příkaz nebyl nezákonný. Žalobce je však toho názoru, že žalovaný uložil žalobci složit jistotu na úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za měsíc listopad 2014, nicméně daň byla žalovaným stanovena již před vydáním zajišťovacího příkazu na základě žalobcova daňového přiznání, což činí zajišťovací příkaz nezákonným. Vzhledem k tomu, že v dané věci vůbec žádné řízení, v rámci kterého by byla stanovena a následně zrušena daň, neexistuje a žalobce plnil nedobrovolně na základě zajišťovacího příkazu, žalobce důvodně dovozuje, že je naplněna podmínka pro uplatnění ustanovení § 254 odst. 2 daňového řádu ve znění platném ke dni 1. 6. 2021, tedy přiznání nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně v dvojnásobné výši. Nelze též opomenout, že na žalobce byl vyvíjen tlak k úhradě i např. rozhodnutím o zřízení zástavního práva.
4. Na základě všeho výše uvedeného žalobce navrhl, aby zdejší soud žalované rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pro případ úspěchu ve věci žalobce uplatnil nárok na náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na svém právním a skutkovém závěru a navrhl, aby zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

6. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
7. Předně soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008 - 13).
8. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou -li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudouj vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

9. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).
10. Nyní již k samotnému přezkumu.
11. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami ani není sporné, že dne 14. 1. 2015 zahájil žalovaný u žalobce daňovou kontrolu na DPH za zdaňovací období listopad 2014. V rámci tohoto řízení žalovaný vydal zajišťovací příkaz dne 25. 4. 2017, č. j. 972507/17/2801-80542-603574, ve kterém uložil žalobci, aby do 3 pracovních dnů ode dne oznámení zajišťovacího příkazu zajistil úhradu dosud nestanovené daně z přidané hodnoty za měsíc listopad 2014 ve výši 1 346 104 Kč. Zajišťovací příkaz byl doručen 9. 5. 2017, žalobce uhradil na základě uvedeného zajišťovacího příkazu částku 1 346 104 Kč dne 12. 5. 2017. Následně byla v souvislosti s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 5. 4. 2023, č. j. 52 Af 22/2019 - 185, vyměřená daňová povinnost žalobce na DPH za listopad 2014 zrušena. Z tohoto důvodu dne 19. 6. 2023 bylo žalobci doručeno Vyrozumění o úroku z neoprávněného jednání správce daně a o úroku z nesprávně stanovené daně, č. j. 1200374/23/2801-51521-609562, kterým byl daňový subjekt vyrozuměn o výši úroků z neoprávněného jednání správce daně/nesprávně stanovené daně z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2014 v celkové výši 971 964 Kč. Proti tomuto vyrozumění podal žalobce námitku, ve které uvedl v jádru totožnou argumentaci, kterou uvedl též v žalobě. Žalovaný však argumentaci žalobce nehodnotil jako důvodnou a námitku zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce již výše popsanou žalobu.
12. Podle čl. II bodu 11 zákona č. 283/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, se úrok podle zákona č. 280/2009 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, u něhož ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona trvají podmínky pro jeho vznik, uplatní do dne předcházejícího dni nabytí účinnosti tohoto zákona. Ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona se na tento úrok uplatní zákon č. 280/2009 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.
13. Jelikož žalobce namítá, že nebyl správně stanoven den, od kterého mu náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně, když mu měl být přiznán nárok od 12. 5. 2017, nikoliv od 26. 2. 2019, užije se na tuto situaci právní úprava účinná do 31. 12. 2020.
14. Podle § 254 odst. 1 daňového řádu účinném do 31. 12. 2020 (dále jen jako „daňový řád“) dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.
15. Žalobce váže vznik nároku na úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu na splatnost daně uvedené žalobcem v daňovém přiznání, která z důvodu zrušení platebního výměru ze dne 7. 8. 2018 byla vyměřena konkludentně, resp. k pozdějšímu datu 12. 5. 2017, kdy došlo

žalobcem k úhradě částky na základě zajišťovacího příkazu ze dne 25. 4. 2017. Tato konstrukce žalobce však podle názoru krajského soudu postrádá logiku i oporu v zákoně.

16. Daňový řád ve svém ustanovení § 254 odst. 1 jasně stanoví, že daňovému subjektu náleží úrok z neoprávněného jednání správce daně ode dne následujícího po dni splatnosti **nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady**. Krajský soud při přezkumu žalovaného rozhodnutí a ze správního spisu zjistil, že žalobci nebyla daň nesprávně stanovena konkludentně (konkludentně totiž byla i podle tvrzení žalobce daň doměřena správně) v návaznosti na podané daňové přiznání, ani nebyla nesprávně stanovena daň hrazena později v rámci zajišťovacího příkazu ze dne 25. 4. 2017. Žalobci byla daň nesprávně stanovena až po proběhlé daňové kontrole platebním výměrem ze dne 7. 8. 2018, který potvrdil následně odvolací orgán svým rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 25. 2. 2019. K tomuto dni tak byla žalobci nesprávně stanovena daň, tudíž k tomuto datu se váže vznik nároku žalobce na úrok dle § 254 odst. 1 daňového řádu.
17. Ve zde projednávané věci je stěžejní, že důvod, pro který došlo k vyměření daně konkludentně ve výši, kterou žalobce uvedl ve svém daňovém přiznání, bylo zrušení platebního výměru, kterým byla vyměřena DPH za zdaňovací období listopad 2014, a zastaveno řízení, jelikož došlo k uplynutí prekluzivní lhůty pro stanovení daně, jak se jednoznačně podává z rozsudku krajského soudu ze dne 5. 4. 2023, č. j. 52 Af 22/2019 - 185 (též v předchozím rozsudku ze dne 23. 3. 2022, č. j. 52 Af 22/2019 - 141) [48, 49]: „[Ž]alobní argumentace žalobce, ohledně nesprávného posouzení zapojení žalobce do podvodného řetězce na DPH, byla nedůvodná. Nicméně u zdaňovacího období říjen a listopad 2014 došlo k prekluzi lhůty ke stanovení daně“. Pokud jde o argumentaci soudu ve vztahu k účasti žalobce na podvodu na DPH, pak zde bylo výslovně uvedeno [48]: „[S]právnost závěrů daňových orgánů o existenci podvodného řetězce na DPH dokazuje i v nedávné době vydané rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci přímého dodavatele žalobce, společnosti DYNASTY PARTNER, ze dne 2. 12. 2021, č. j. 1 Afs 262/2021 - 40, a v neposlední řadě také především rozsudek Nejvyššího správního soudu, kterým bylo rozhodnutí zdejšího soudu v pořadí podruhé zrušeno (rozhodnutí č. j. 2 Afs 99/2022 - 74).“
18. Dále nelze zapomínat, že zajišťovací příkaz ze dne 25. 4. 2017, č. j. 972507/17/2801-80542-603574, nebyl nikdy daňovými orgány či správními soudy prohlášen za nezákonný ani nicotný. Žalobce přitom uvedený zajišťovací příkaz napadl žalobou, avšak rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 12. 3. 2018, č. j. 52 Af 50/2017-39 byla žaloba zamítnuta. Tento rozsudek již nebyl napaden kasační stížností. Tedy vydaný zajišťovací příkaz prošel testem zákonnosti v rámci soudního přezkumu. K tomu lze citovat z odůvodnění uvedeného rozsudku [16]: „[S]právce daně a následně i žalovaný podrobně popsali ekonomickou činnost žalobce týkající se jeho obchodních transakcí, přičemž oprávněně dospěli k závěru o podezření na zapojení žalobce v účelově vytvořeném řetězci plátců DPH, ve kterém dochází ke krácení daně. V zajišťovacích příkazech byl popsán způsob obchodování žalobce a jeho obchodních partnerů, krajský soud v této souvislosti odkazuje na konkrétní popis a hodnocení nestandardnosti obchodu žalobce (str. 7 a násl. zajišťovacích příkazů).“ Žalobcem uhrazená daň v rámci zajišťovacího příkazu tak nebyla uhrazena na základě zrušeného či nicotného rozhodnutí, ale na základě zákonného zajišťovacího příkazu.

19. Z tohoto tak jasně vyplývá, že pokud žalobci byla po zrušení platebního výměru vyměřena daň konkludentně ve výši, kterou uvedl ve svém daňovém přiznání ze dne 17. 12. 2014, tak tímto způsobem vyměřená daň byla žalobci již stanovena ve správné výši. Nelze tudíž k tomuto dni ani ke dni zákonně vydaného zajišťovacího příkazu vázat vznik nároku na úrok z neoprávněného jednání správce daně. Den, od kterého žalobci náleží nárok na úrok podle § 241 odst. 1 daňového řádu, je tedy den 26. 2. 2019, tedy ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně platebním výměrem ze dne 7. 8. 2018, který potvrdil následně odvolací orgán svým rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 25. 2. 2019.
20. Na těchto závěrech nemůže nic změnit argument žalobce, že z důvodu stanovení daně konkludentně nepřipadá v úvahu institut náhradní lhůty splatnosti, jelikož v době vyrozumění o úroku byl již platební výměr zrušen. Zákon totiž výslovně stanovuje, že úrok daňovému subjektu náleží od **splatnosti nesprávně stanovené daně**. Z logiky věci tak právě zrušení platebního výměru, čímž se stanovená daň stává nesprávně stanovenou daní, je podmínkou pro vznik nároku daňového subjektu na úrok podle § 254 daňového řádu a správce daně je při vyměření úroku povinen k němu přihlížet, tudíž je povinen přihlížet i ke lhůtě splatnosti nesprávně stanovené daně.
21. Krajský soud tak dospěl k závěru, že žalovaný správně posoudil vznik úroku podle § 254 daňového řádu, když přiznal žalobci úrok ode dne splatnosti nesprávně stanovené daně, tedy ke dni rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 25. 2. 2019, kterým byl potvrzen později zrušený platební výměr ze dne 7. 8. 2018. Žalobní námitku žalobce ohledně data přiznání nároku na úrok podle § 254 daňového řádu hodnotil krajský soud jako nedůvodnou.
22. Jako nedůvodnou žalobní námitku hodnotil též krajský soud námitku, podle které náleží žalobci úrok v dvojnásobné výši podle § 254 odst. 2 daňového řádu.
23. Podle § 254 odst. 2 daňového řádu v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav.
24. V případě žalobce však exekuční řízení vedeno nebylo, nebylo totiž vůbec zahájeno. Okolnost, že vykonatelný zajišťovací příkaz je uveden v § 176 odst. 1 písm. c) daňového řádu mezi exekučními tituly, neznamená, že vydáním zajišťovacího příkazu je zahájeno exekuční řízení. Řízení o zajišťovacím příkazu není exekučním řízením. Jak stanoví § 178 odst. 1 daňového řádu, *daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení*. Žalobce se snaží dovést právo na dvojnásobek výše úroku právě tím, že prohlašuje plnění na základě vydaného zajišťovacího příkazu za nedobrovolné a v exekuci, případně odpovídající exekuci. Tento výklad však soud považuje za zcela nepřijatelný, neboť, jak již zdůrazněno, zajišťovací příkaz byl vydán v souladu se zákonem a žádné exekuční řízení nebylo ve věci žalobce zahájeno. Pokud tedy žalobce v žalobě tvrdí, že zajišťovací příkaz byl vydán nezákonně, jelikož daň byla stanovena včas konkludentně, tak takové tvrzení je zcela zcestné. Ze shora uvedeného popisu věci je přitom zjevné, že žalobci náleží úrok z důvodu postupu správce daně právě a pouze pro to, že došlo k prekluzi lhůty k vyměření daně. Z této okolnosti přitom nelze žádným

způsobem dovozovat nezákonnost či nicotnost zajišťovacího příkazu, který nadto prošel soudním testem zákonnosti. Lze ještě doplnit, že vyslovení zákonnosti či nicotnosti se musí dít zákonem předepsaným způsobem, neboť zde platí zásada presumpce správnosti správního aktu a princip právní jistoty.

25. Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná. Počátek běhu přiznaných úroků ve prospěch žalobce z důvodu neoprávněného jednání správce daně byl stanoven v souladu s právní úpravou obsaženou v daňovém řádu, stejně tak jako nebyl správně žalobci přiznán úrok v dvojnásobné výši.
26. Krajský soud tímto přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž na základě všeho výše uvedeného shledal žalobní argumentaci žalobce nedůvodnou.
27. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
28. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v § 60 odst. 1 s.ř.s., přičemž neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení neměl a úspěšnému žalovanému náklady dle obsahu spisu nevznikly.
29. O věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání, jelikož žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný se ve lhůtě k tomuto postupu nevyjádřil (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. března 2024

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu